

Tar Károly

Az ezüsthajú égen

Jól emlékszem még
azokra az évekre,
amikor aratás után jártuk a határt
és a tarlókon szálanként szedtük,
majd csokorba kötöttük az elhagyott,
az otthagyt bűzkalászokat.
A csokrokat hazavittük, otthon kicsépeztük
és a malomban finom lisztet kaptunk érte.
Ez a kis kötet is ilyen
aratás utáni gyűjtés
és remélem, hogy ebből is
lett egy kis csokor.

Tar Károly

Az ezüsthajú égen

Szerkesztette:
T. Szoboszlai Katalin

C Tar Károly

Készült:
A Nyomdaipari Szolgáltató KKT. nyomdájában,
Debrecenben

Tar Károly

Az ezüsthajú égen

versek

**Debrecen
2003**

Hol vannak már

Hol vannak már a régi szép napok,
táborban zengő dallamok,
szérűn száradó asztagok,
szalmán mocorgó alkonyok

Hol vannak már a nyári tópartok,
ajkamra ömlő illatok,
szonettek szárnyán bujdosók,
csókra szomjazó angyalok

Hol vannak már a durcás démonok,
végtelen vágyról álmodók,
magasban szálló vad sasok,
kövek közt nyíló kaktuszok

Hol vannak már a szédült századok,
múltamba hulló tegnapok,
sötétben látó csillagok,
tűztáncban forgó hajnalok

Téged kereslek

Téged kereslek
a vézna fényben,
szelíd szavak között
szökkenő réten

Téged kereslek
sűrű sötétben,
fölforrrt fájdalomtól
égő lelkemben

Téged kereslek
csóktalan csendben,
az arcomra csorgó
kiszakadt könnyben

Téged kereslek
szétesett napban,
szeretetben bújó
elfáradt jajban

Téged kereslek
égi rekettyésben,
a mélységes mélyben
lebegő létben

Egy szép napon

Egy szép napon
megszülettél,
eső alatt
megfürödtél,
napsugártól
növekedtél,
esztendőre
nagy lány lettél

Gyertyalángnál
álmot főztél,
éjnek éjén
hozzám jöttél,
jókedvvel
kergetőztél,
ősz hajamra
rózsát tettél

Jázminok nyílnak

Mostanában gyakran
álmodok veled,
titkokról mesélek
mint egy kisgyerek

Néha meg is fogom
hófehér kezéd
és jázminok nyílnak
alvó szíveden

Hangtalanul járok
mint a fellegek
s jószagú fűszálon
nézem az eget

Szépen szóltál

Bogikának

Szépen szóltál,
mint a könnyes patak,
ölelték egymást
a lágyan szűrt szavak,
szórtad könnyedén
a virágokat,
mint testetlen álom
a csillagokat

Fűben, fában

Fűben, fában,
napfényben,
csókod csókját
megérezem
és a hulló
estében,
fülön fogom
röptében

Itt vagy velem

Itt vagy velem, ha fú a szél,
ha árnyékos a napsütés,
ha szétszakad a tarka rét,
ha megdermed a tüzes vér

Itt vagy velem, ha kék az ég,
ha csókot szór a langyos szél,
ha holdon süt a tiszta fény,
ha földre száll az égi fény,

Itt vagy velem a csönd ölén,
a nyújtózkodó fű hegyén,
a körbezártak erdején,
a záporverte hegy felén

Itt minden a tiéd

Itt minden a tiéd,
minden, amit kérsz,
a lecsurgó este,
a korhely sötétség,
a kacagó gyönyör,
a tépett reménység

Itt minden a tiéd,
minden, amit kérsz,
a fehér éjszaka,
a bujkáló emlék,
a borzongó világ,
a meggörnyedt levél

Itt minden a tiéd,
minden, amit kérsz,
a fény ébredése,
a rád mosolygó ég,
a füstölgő bánat,
a szilaj szenvedély

Itt minden a tiéd,
minden, amit kérsz,
a harang zúgása,
a néma csendesség,
az üstökös lángja,
a fönt kavargó szél

Itt minden a tiéd,
minden, amit kérsz,
a rózsám virága,
a fájó örökség,
a ringató álom,
a zokogó szépség

Lejárt az időm

Lejárt az időm,
így hát elmegyek,
de szemed fényét
magammal viszem
Ott őrzöm majd fönt,
a felhők fölött,
azúrkék égen,
cédrusok között

Ha nem is vagy velem

Ha nem is vagy velem,
a szemedet látom,
arra gondolsz te is,
amire én vágyom

Ha nem is vagy velem,
nyíló rózsafákon,
szivárványba szövöd
vaktalan vakságom

Ha nem is vagy velem,
szíved szavát várom,
mint az áldott időt
a pusztai pásztor

Ha nem is vagy velem,
mindig megbocsátok,
ott fogadsz kebledre,
ahol partra szállok

Ha nem is vagy velem,
tudom kitalálod,
álmaidra hintek
mezei virágot

Édesanyám nem hittél

Nem hittél a szélben,
a cifra mesében,
de hittél az égben,
az üszkös reményben

Nem hittél a gépben,
erő erejében,
de hittél a szépben,
a langyos esőben

Nem hittél a fényben,
az űzött sötétben,
de hittél a réten,
a föld közelében

Nem hittél a perben,
az ostorverésben,
de hittél a hitben,
tiszta szeretetben

Kopott kis kötényed

Kopott kis kötényed
magad elé tetted,
fillérek mosolyát
markodba gyűjtötted

A tündöklő napfényt
kontyod köré szedted,
a kicsorbult csendet
szálló ködre tetted

Gyöngyvirágos kertben
illatokban háltál,
apró lépteiddel
csillagok közt jártál

Hogy szeretted

Hogy szeretted a csendes estéket,
lámpa fényében villódzó emléket,
ahogy tornyosultak egymás nyakába
és messzire néztek a tovatűnt világba

Nem tudom, hogy mit láttak az égen,
vert falak közt szunnyadó szépségben,
de rózsás arcukat mindig megmostad,
hogy szépek lássanak a fénylő csillagokban

Ki mondja meg?

Ki mondja meg,
hogy tévedtem,
hogy öreg fáról
hajtást szedtem,
hogy homlokomra
csóкод tettem
és megunt vágyad
ölbe vettem

Ki mondja meg,
hogy vétkeztem,
hogy alkonyatban
holdfényt vettem,
hogy szalmaszálban
reménykedtem
és hulló könnyben
elmerültem

Ki mondja meg,
hogy bűnbe estem,
hogy szoknyád alját
nézegettem,
hogy szűz vizeken
evezgettem
és égi tűzben
szeretkeztem

Ki mondja meg,
hogy hogy legyen,
hogy tarló hátán
kit vigyek,
hogy megvert ágról
mit törjek
és a holdra
hogy menjek

Húzz magadhoz kedvesem

Húzz magadhoz kedvesem,
öleld át a lelkeimet,
szeretgess a gyönyörben,
piros rózsák tüzében

Megtorpant az idő

Megtorpant az idő,
hirtelen csend lett,
ibolyák néztek rám
rejtelmes szemmel

Húsvétkor

De jó lenne megint
az utcákat járni,
piros tojás mellé
friss kalácsot kapni

Csiklandós lányokkal
összekacsintani,
csillogó napfényben
titkon csókot adni

Éhes gyomorral

Éhes gyomorral
fölfalok mindent,
magamat keresem
mások szemeiben

Hajlott háttal szedem

Hajlott háttal szedem
csókjaid a réten,
szomorú fűzfáról
fölszállok az égre

Csillaghegyek alatt

A Magas Tátrában

Csillaghegyek alatt
rámborult az este,
a tüskés fenyvesek
vágyat eregettek

A hold kapujában
szédült vendég lettem,
hófödte álmomat
csókkal ébresztgettem

Ha fényben és gyönyörben

Ha fényben és gyönyörben
szerettem,
forró éjszakák vágyai
öleltek

Ha csendben és hangtalan
lépkedtem,
csak összegyűrt árnyékok
követtek

Jószagú határban

Jószagú határban
óh, de sokat jártam
kifacsart földön
naphosszat kapáltam

Déli pihenőben
madarakkal szálltam,
a csendet öleltem
kérész-röptű nyárban

A holdas estére
összegyűrt a bánat,
arcomat kerestem
a vadon nőtt fákbán

De szeretnék messze látni

De szeretnék messze látni,
felhők hátán furulyálni,
csüngő csillagokat rázni,
hold udvarát körbe járni

De szeretnék mennybe szállni,
sorsom a sorsára hagyni,
tűzben, vízben megtisztulni,
anyám karjaiba hullni

Ott lebeg fölöttem

Ott lebeg fölöttem
egy ténfergő átok,
vad köröket rajzol
csúf fekete szárnyon

Hangtalan szólítgat
jajba fulladt vágyból,
tengermélybe merül
hajnali sugártól

Most még elmondhatom

Most még elmondhatom,
ami fájt nagyon,
ami már porrá vált
az akácoszlopon,
ami ágra kötött
lombtalan lombokon

Most még elmondhatom,
ami fájt nagyon,
ami csontig fagyott
a zimankós napon,
ami közönyt festett
megrémült arcomon

Most még elmondhatom,
ami fájt nagyon,
ami sírba hullott
elalvó utakon,
amit égre hánytak
sorstalan koldusok

Most még elmondhatom,
ami fájt nagyon,
ami a holt fényben
jajban is csillogott,
ami csak visongott
ronggyá nyítt torkomon

Most még elmondhatom,
ami fájt nagyon,
ami bús hajnalon
húsomba harapott,
ami gyönyört kortyolt
kifosztott csillagon

Most még elmondhatom,
ami fáj nagyon,
ami börtönben ül
bimbózó bokrokon,
ami kihúlt nyárként
besüt az ablakon

Szitaló estében

Szitaló estében
csendesedik a csend,
alvó hitem fölött
emlékek ébrednek

Sötét éjszakában
sikolyok remegnek,
hajnali fényt kérnek
megfáradt szívemnek

Az elhagyott álom

Az elhagyott álom
ott csüng az ágon,
mint kifosztott fészek
a szélverte fákon

Vágyak röppenését
hiába várom,
álmatlan maradok
holdas éjszakákon

Hiába égtek

Hiába égtek
fénylő csillagok,
szálltok kéjesen
édes illatok,
bújtok ágyamba
céda angyalok,
öreg estémen
már a csend ragyog

Szállok a magasban

Szállok a magasban
súlyommadarakkal,
szűz ajkát csókolom
a sugárzó napnak

Letépem bocskorát
esti alkonyatnak,
elmondom titkomat
égi angyaloknak

Az eresz alatt

Az eresz alatt összetört fészek,
a kóborló szél félve kerülget,
a bokrok között két kis árva lélek,
ott remegnek a nyári napfényben

Vagyok fent

Vagyok fent,
vagyok lent,
vagyok a semmiben,
vagyok a mindenség
rúcskös tenyerében

Ködfoltos időben

Ködfoltos időben
nyirkos szemmel látom,
ahogy fázva vacog
sápadt valóságom,
ahogy ölembe hull
a zombékos álom
és arcomba pöfög
poshadt mocsarából,
ahogy a részeg nap
bukdácsol az ágon
és kövek közt szorongat
csontra tapadt átok,
ahogy a fáradt csend
fojtja némaságom
és vágyaimat tépi
összezúzott fámról,
ahogy a felhőket
felfűzik az égre
és porló csókjaimat
elfedik örökre

Azt mondják

Azt mondják a házban
rossz úton jártam,
hitetlenek között
hittelenül háltam,
a szivárványhegyen
vadászlesen álltam
és a mindenségből
a semmit zabáltam

Mikor a fényt

Mikor a fényt
ablakomban láttam,
elfordultam
fanyar fintorgással,
most pedig már
békó köti számát,
csendet török
néma hallgatással

Hajnali csillagok

Hajnali csillagok,
szűzsárnyú angyalok
gyötrelmes gyönyörben
velem maradjatok,
háborgó lelkekre
fátyolt borítsatok

Hajnali csillagok,
szűzsárnyú angyalok
fölfakadt sebeket
csókkal gyógyítsatok,
vaktalan vakságból
zsibongást hozzatok

Hajnali csillagok,
szűzsárnyú angyalok
holtak sírhalmára
gyöngyfűzért rakjatok,
sóvárgó sóhajban
égre bocsássatok

Jó lenne még veled lenni

Jó lenne még veled lenni,
csend hangjában gyönyörködni,
hinni, kérni, imádkozni,
oltárodra lelkem tenni

Jó lenne még együtt lenni,
fiam fáját locsolgatni,
nézni, nézni, simogatni,
szeretteit ölbe kapni

Jó lenne még szőlőt szedni,
vasbográcsban gulyást főzni,
síri, ríni, nótázgatni,
boros hordót csapra verni

Jó lenne még kóborolni,
szelek szárnyát kipróbálni,
úszni, ázni, csónakázni,
tengerpartra kifeküdni

Jó lenne még álmodozni,
szépség karján ringatózni,
angyalokkal táncra kelni,
jégmezőkön csókra lelni

Vajon hol talállok

Vajon hol talállok
vértelen földeket,
hőstelen hősökkel
megáldott nemzetet,
hol a tegnapokban
elmúlt percek futnak
és a patakokban
hajnal csendje csobban

Vajon hol talállok
vértelen földeket,
anyja karjában
hintázó gyermeket,
hol harci dalt fűjnek
kövön vert zsvajban
és a lángolásban
tüzes szemű nyár van

Vajon hol talállok
vértelen földeket,
keresztbe rakott
arató rendeket,
hol a margaréták
virága szedetlen
és a száműzöttek
hite is veretlen

Vajon hol talállok
vértelen földeket,
könnyek tengerében
szent lelkű szenteket,
hol az áhítatban
szorongó szépség van
és a messzeségben
a csókok kacagnak

Csend van, lassú csend

Csend van, lassú csend,
a fákon csak a szél zizeg,
a fűszálak is unottan állnak
és leszálló alkonyra várnak

Fent a magasban
néma fellegek
szárnyukra vették
a fáradt eget

Viszik magukkal
a vérző sebet,
farkasok hangját
és a könnyeket

Csend van, lassú csend,
a fákon csak a szél zizeg,
eltűntek az összeszáradt árnyak,
csillognak a kicsordult vágyak

Látod, látod

Látod, látod,
hogy sírnak a fák,
elvesztették
a tavasz illatát

Könnyük csurog
görcsös csókon át,
vaksötétben
leselkednek rám

Hívnak, várnak
mint a napsugár,
esküt kötnek
nyári éjszakán

Óh, ti gonosz szellemek

Óh, ti gonosz szellemek,
gyarló, gyáva seregek,
tüske tépje testetek
akác-járta berkeken

Öntsön rátok felleget
vad vihar a tengeren
s vágyatoknak fekhelyet
félelemből kössetek,
kicsorduló könnyetek
poros porba peregjen
s szélbe szálló lelketek
forogjon a semmiben

Óh, ti gonosz szellemek,
gyarló, gyáva seregek,
most a gyászos estéket
imádkozni kérjétek

Lopakodnak

Lopakodnak
vérszagú sakálok,
az idő romjain
hiába kiáltok

Máglyák állnak
zörgő csigolyámon
és görcsök feszülnek
a füstölő fákon

Haldokló fény ragyog

Haldokló fény ragyog
hulló csillagokban,
bús bánat barangol
zengő zsoltárookban

Szüzek sírnak

Szüzek sírnak
múló magányban,
szajhák bögnék
pajzán panaszban

Ki tudja mi lesz majd

Ki tudja mi lesz majd
a szent éjszakában,
ha félelem szorul
a torzsalkodásba,
ha rongyait veszti
a meztelen átok,
ha szánkat csókolja
a csóktalan álom

Ki tudja mi lesz majd
a szomjazó fákkal,
ha a napsugárban
ősz szelek fáznak,
ha a parti fecskék
már messzire szállnak,
ha a felhők fölött
sorsot veszítő gyász van

Ki tudja mi lesz majd
a hitvány szavakkal,
ha a sasmadarak
vérpadra tapadnak,
ha a hullámokon
gyávák sivalkodnak,
ha kocsma füstjéből
új oltárt faragnak

Ki tudja mi lesz majd
a kivert kutyákkal,
ha hiénák várnak
a bűzös utcákban,
ha ostorhegyesnek
ülnek a nyakára,
ha roskadó csendben
vernek a fejfára

Ki tudja mi lesz majd
a feltámadáskor,
ha száraz füveken
a bűn könnye lángol,
ha halovány hajnalban
földereng a mámor,
ha lelkünkre borul
puha, barna fátyol

Kertek alatt

Kertek alatt sírdogál a szél,
sápadt fákról hull a falevél,
a fázós esték lassan ballagnak,
az öreg csizmák halkán kopognak

A suttogó bánat

A suttogó bánat
sűrű ködbe vész,
ha álmodni mersz
a remény szekerén

Néma álom

Néma álom,
csalfa álom,
cudar világ,
szétvert álom

Lassú nóta,
kisírt nóta,
bomlott világ,
kihalt nóta

Még álltok néhányan

Még álltok néhányan
őskori tölgyesek
ringó cserjék között
némán, csöndesen

Nézitek a gőgös
hajnali fényeket,
kihunyt parazsát
hajdani tüzeknek

Félve álmodoztok
kesernyés ragyogást,
nem védi már senki
az elmúlt éjszakát

Száraz ágakon
kerge szél futkos át,
hulló levelet kap
szárnyai alá

Dúlóutak porát

Dúlóutak porát
fújta a sovány szél
s hirtelen sötét lett
a ficánkoló ég

A felhőkön csüngött
az elvadult csend
s ijesztő döbbenet
futott a föld felett

Pókhálós nyár alá
bújtak az emberek
és ott lapult velük
a horpadt félelem

Az ezüsthajú égen

Valamikor, nem is régen,
napsütés volt fent az égen
és a csókok tengerében
levél lett a fény ölében

Csodálkozva körül nézett,
párját kereste a fényben
és a harmat verte égen
nyújtózott a fa hegyében

Zöldben, pirosban és kékben
rázuhant a rozsdás égre
és a kurta nyári kéjben
friss illatát szórta széjjel

Ám amikor ősze értek,
elsápadt a színe vére
és az ezüsthajú égen
búcsúzott a lenge szélben

Bartók

Veri a hangot,
mint fény a csillagot,
mint pusztai pásztor
a kóborló napot,
mint zuhogó zápor
a sáros tegnapot,
mint hajnali sóhaj
a templom ablakot

Veri a hangot,
mint csók a harmatot,
mint szétáradó folyó
a tengeráramot,
mint ostorcsapás
a kéjes árnyékot,
mint röpködő kolibri
a mézízű virágport

Veri a hangot,
mint csend a szólamot,
mint furulyaszó
a néma bánatot,
mint kárhozat
az üres dallamot,
mint tiszta forrás
a szomjazó napot

Már vágatnak

Már vágatnak a csontos csődörök,
pajzánul lobog lombos sörényük,
csordában száll a por utánuk,
lábuk nyomára kacagva vigyázunk

Még föl sem ébredt

Még föl sem ébredt, elsuhant a lelke
s a hajlott hátú dombok fölött
már reszketett a fáradt este

Öntsél irtózatot

Öntsél irtózatot
testetlen lelkekbe,
ha korbácsot látsz
tévelygő kezekben

Csókjait számúzta

Csókjait számúzta
paloták kertjébe
és hideg szobor lett
kunyhók melegében

Nem tudom milyen lesz

Nem tudom milyen lesz
a hosszú tél vége,
ha kályhánk melege
kiszökik a szélbe,
ha a lomha felhő
megdermed az égen
és a jeges hólé
ráfagy az ereszre

Nem tudom milyen lesz
sóhajtásunk vége,
ha elszáll a lelke
a boldog örömnél,
ha szétfröccsen a hit
fáradt zümmögésben
és kihűlt vágy ölel
szilaj szerelemben

TARTALOMJEGYZÉK

Hol vannak már
Téged kereslek
Egy szép napon
Jázminok nyílnak
Szépen szóltál
Füben, fában
Itt vagy velem
Itt minden a tiéd
Lejárt az időm
Ha nem is vagy velem
Édesanyám nem hittél
Kopott kis kötényed
Hogy szeretted
Ki mondja meg?
Húzz magadhoz kedvesem
Megtorpant az idő
Húsvétkor
Éhes gyomorral
Hajlott háttal szedem
Csillaghegyek alatt
Ha fényben és gyönyörben
Jószagú határban
De szeretnék messze látni
Ott lebeg fölöttem
Most még elmondhatom
Szitáló estében
Az elhagyott álom

Hiába égtek
Szállok a magasban
Az eresz alatt
Vagyok fent
Ködfoltos időben
Azt mondják
Mikor a fényt
Hajnali csillagok
Jó lenne még veled lenni
Vajon hol talállok
Csend van, lassú csend
Látod, látod
Óh, ti gonosz szellemek
Lopakodnak
Haldokló fény ragyog
Szüzek sírnak
Ki tudja mi lesz majd
Kertek alatt
A suttogó bánat
Néma álom
Még álltok néhányan
Dülőutak porát
Az ezüsthajú égen
Bartók
Már vágatnak
Még föl sem ébredt
Öntsél irtózatot
Csókjait számúzta
Nem tudom milyen lesz

**EDDIG MEGJELENT
VERSESKÖTETEK**

Miért mondd?

Debrecen, 2000

Kigombolnám fázós szívem

Debrecen, 2001

Fecsegő vízparton

Debrecen, 2002

Szépséges fatornyok

Debrecen, 2002

A csillagparipák

Debrecen, 2002

A meghajszolt szerelemben

Debrecen, 2003

Esti könyörgés

Debrecen, 2003

Az ezüsthajú égen

Debrecen, 2003